

Kjøbenhavns-Posten.

Tredie Aargang.

No. 119. 1829.

Tirsdagen den

28. Juli.

Ved K. Nyerups Grav.

Lovet grønnes og Nosen frembryder,
Al Naturen og Livet sig fryder;
Sorgepilen i Dødningehaven
Ene sig bøier sorgmodig paa Graven.

Dagen den muntre stille hensvinde,
Natten hin sorte langsom oprinder.
Drossen synger paa Pilgrene
Over de hvide Mindestene.

Muldet hint folde er givet et Hjerte,
Renere er ei den natlige Rjerte;
Muldet hint folde en Broder er givet,
Aldrig der vandred en bedre i Livet.
Vilen bøjer sit Hoved i Stormen,
Dybt under Muldet gnaver alt Ormen.
Oldingen man forgives nu søger,
Gyslende flittigt i Sagaer og Bøger.

Men paa de runhugne Stene som kneiser
Der, hvor Kong Christians Minde sig reiser,
Men i de ældgamle Skrifter hans Minde
Man i Aarhundrede længe skal finde.

Skjøn var hans Vandet og Skjøn var hans Streben,
Sandheden førte han altid paa Læben.
Saa i hans Die hin Godhed stod malet,
Som den i Livet sig stedse udtaled.

Mellem de mosgroede Stene og Høje
Boxer en Blomst med det himmelblaas Die,
From og besteden, i Livet hans Billed,
Et den for Hjertet og Tanken fremstillet.

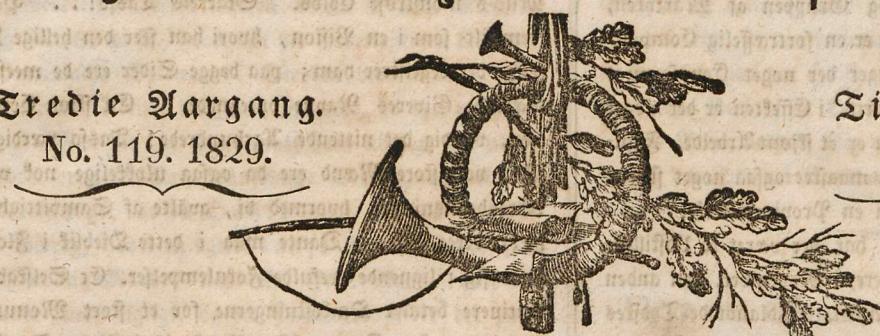
Sov under Græset, du ærlige Hjerte,
Fri for Bekymring og fri for hvert Smerte.
Karene komme og Karene svinde,
Ærligt bevare de Oldingens Minde.

M. Winther.

Kunstfesterretninger fra Rom.

(Af en Italiener Brev, dat. 1ste Mai 1829).
(Sluttede.)

Det eneste Gode paa denne Plads, er en Sal paa hoire Side af Indgangen, som De maafee allerede kender; den er bygget af Pius VII til Udstilling for levende Kunstneres Malvier. Her var nyligen udstillet et Værk af en ung Maler, Hr. P. testa, der med mange Mangler har seersdeles mange Skønheder. Det forestiller den hellige Laurentii Martyrdød i det Vieblik, da den unge Martyr bliver spændt paa Ristten. To Bodler trykke ham ned Magt ned paa den, medens en Prest endnu holder et Afgudsbillede for ham og formaner ham til at tilbede det; en anden Boddel gjør Ilden tilrette. Men Helgenen er bragt i en Begeistring, der giver ham en overmenneskelig Kraft, saa at den øverste Deel af hans Legeme, støttet paa den hoire Arm, modstaer Boddelens Unstrengelse, der vil trykke ham ned paa Tvertreeerne, og denne Modstand skeer ei af egen Drift, heller ikke ved Modanstrengelse, men formedelst hin Begeistring, hvori den himmelske Glorie viser sig for ham, i hvilken han seer den første Martyr, St. Stephan, der beder for den nye Helgen, knælende for Christi Gødder. Den smukke Deel



af Maleriet er den underste, og Gruppen af Martyren, Døderne og den hedeniske Preest er en fortæffelig Composition. I Figurerne Udtoky ligger der noget Ensformigt og Glorien har megen falsk Colorit; i Effekten er der noget Transit, men det Hele tilsammen er et skjønt Arbeide. Figurerne ere af naturlig Størrelse, maa ske ogsaa noget større. Maleriet er bestemt for Alteret i en Provincialkirke.

Siden jeg kom til Rom, har der været to Udstillinger; den ene af tydsske Kunstmænd, i November, den anden af franske, i den sidst forløbne April. Idlandt de Tydsses var det Adskilligt meget fortjenstfuldt, iblandt de Franskes næsten slet intet, hverken i Maler- eller Billedhugger-Kunst, derimod nogle gode Arbeider i Bygningeskunst; men derimod er der i det franske Akademie givet en stor Déjeuner til Gre for Storfyrstinden af Rusland, og de tydsske Kunstmænd have hverken givet Frokost- eller Aftensgilde. Hvor langt ere de ikke endnu tilbage! — Vi ville haabe et andet Maer at see almindeliger Udstillinger, naar den sjonne Plan, man nu har for, bliver bragt i Udførelse. Den gaaer ud paa, at et Selskab af Kunstmænd og Kunsthendere af alle Nationer skal forene sig om at anskaffe et Lokale, der kunde tjene Kunstmænd af alle Nationer til offentlig Udstilling af deres Werker. Tybkeren Catel har været den ivrigste Befordrer af Forslaget, og Minardi har udgivet en Plan, der allerede tæller mange Underskrifter. Selskabet vil hvort Maer høbe to af unge Kunstmænders bedste Malerier og ved Lodtrækning anbringe dem blandt Medlemmerne. Alle Foreninger af denne Art forthjene Understøttelse, hvad enten de saa ville støtte Gavn eller Skade, Alt i Forhold til den Aand, der leder dem, og de Personer, der forestaae dem.

For nogen Tid siden var jeg hos Thorvaldsen, der for Dieblikket er beskæftiget med Guldendelsen af tre Gravmæler, nemlig for pave Pius VII, Hertugen af Leuchtenberg og Professor Bacca. Sidstnævntes Gravmæle befaaer i et Basrelief, der forestiller Tobias's Tilbagekomst. Den gamle Fader kommer ham imode, og Unglingen bærer Faberens Dine, og gjengiver ham Synet. Bag Unglingen staar Engelten, der glæder sig over Oldingens lykkeligen fuldbragte Helbredelse, og bag denne Moderen, der af Engstelse endnu et Dieblik synes at undertrykke den modelige Farlesses Uttringer. Valget af Gjenstanden er heldigt og den synes mig at være fortæffeligen behandlet.

De vil have hørt om et Mindesmærke for Tasso, hvis Udførelse er overdraget Hr. Fabris, bekjendt ved

Milo's monstreose Golos. Stakkels Tasso!.. Han er fremstilt som i en Vision, hvori han seer den hellige Tomfrue, der begeister ham; paa begge Sider ere de mest udmarkede Giveres Navne optegnede. En sjon Composition, værdig det nitende Aarhundrede! Tasso værdig!.. Men vores store Maend ere da ogsaa ulykkelige nok ved de Wresbevisninger, hvormed vi, qualte af Samvittigheden, hædre deres Aske. Dante maa i dette Dieblik i Florents finde sig i lignende ørefulde Forurempelser. Et Selskab Florentinere betaler Omkostningerne for et stort Monument, der til den store Digers Gre skal kneise i Kirken St. Croce; men Billedhuggeren Nicco, der udfører det, begaer der ved et Forrederie imod Florents, imod Digteren og imod sin Kunsts Gre. Han har anbragt Dante siddende paa en stor Sarkophag, paa hvis ene Side Digtekunsten falder Zaarer, medens paa den anden Side Italia glæder sig over sin Digter. Denne sidste Idee er god; men hvorfor græder Digtekunsten? Hvorfor falder Laurbærkranzen hende ud af Hænderne? Hvorfor see vi hende ikke som Italia at glæde sig og krone sin Son? Og endelig, hvilke Former, hvilken Behandling af Meiselen! Jeg for min Deel havde villet givet den simple Statue af Dante Fortinet, som en ung Livorneser, Henrik Demi, der vækker store Forhaabninger, har modelleret. Thorvaldsen har talt med megen Agtelse om ham, og han arbeider her i Rom under hans Veileitung. Gyps-Udstoebningen af Statuen blev høbt af det labroniske Akademie i Livorno, i hvis Bibliothek jeg ofte betragtede den, og altid fandt den beundringsværdig. Digteren sidder i Begreb med at nedskrive, hvad Begeistringen har indgivet ham, Begeistringens Dieblik er forbi, og der er paaført hin Rølighed, under hvilken man udvikler Tanken for at give den en synlig Stikkelse.

Ogsaa Noget om Superintendent Rudelbach i Sachsen.

(Af en Privatskrivelse fra en dansk Reisende, dat. Dresden den 24de Mai 1829).

(Forlangt indrykket).

I Københavnsposten No. 117 har en Anonym, vistnok besøjet af den bedste Billie for Sandhedskjærlighed og Upar-